

колибата и дръпна рибата изъ ржцѣтъ на смаяния Елизаръ Аврамовъ.

Треперяще като въ треска животното остървено късаше храната и тракаше съ жбѣи. Като прѣгльътна тричепире парчета, кучето внезапно се спрѣ: очитѣ му нѣкакъ тревожно и уплашено блуждаеха. Съсъ силенъ размахъ на главата си то се отхвърли отъ храната и като стрѣла се спусна назадъ къмъ дѣтицатата си. А тѣ, вече измръзнали, бѣха се обърнали на твърди като камъкъ топци. Майката дърпаше вкоченелитѣ трупчета, бързо ги сгрѣваше съ изсѣхналитѣ си гърди, като хващаше съ жбѣи ту едно ту друго. Тя ги търкаляше отъ една страна на друга като издаваше безумни, смразяващи душата вопли.

Като се измори отъ блѣскане, Дамка се спрѣ и опашката ѝ овисна като мъртва. Елизаръ Аврамовъ отиде при нея. Като го забѣлѣза, Дамка се повдигна на заднитѣ си крака, а съ прѣднитѣ се обви около краката му. Главата ѝ безсилно падна на гърдитѣ на другаря ѝ и жалостно застенѣ, като едва си поемаше дѣха. Тя постоянно си обръщаше главата къмъ мъртвитѣ кученца. Показваше горката майка своето велико нещастие!

Очитѣ на Елизаръ Аврамовъ се напълниха съсъ сълзи и съ разгѣперяни ржцѣ притисна къмъ себѣ си главата на нещастната Дамка.

Но щомъ кучето осѣти обятията на човѣка, потрѣсно рѣмжение се изтрѣгна отъ нейнитѣ гърди. Тя се дръпна изъ ржцѣтъ на убиенца на дѣцата ѝ и, като стъпи на краката си, озжби се, упорно изгледа човѣка и тѣй го гледаше, като че очитѣ ѝ ще изкочатъ отъ дълбокитѣ си дупки.

И въ този погледъ свѣтѣше бѣсна злоба, смѣсена съ мъчителна майчина тъга. . .

Елизаръ Аврамовъ се оплаши: стори му се, че животното побѣснява, и той се забърка нахкѣдъ да иде.

Когато той се опомни, кучето вече не бѣше при него, нѣмаше го нигдѣ!